

Класичне строфе – Сава Тепавчевић

МОЈОЈ СРЕЋИ

Ој! ти птицо моја устрептјела,
ко ти сломи крила рана,
па ми оде друмовима снова,
да не дочекаш ни Видовдана!

Ко ти одсијече дуге косе?
Ко ти бистро срце рани?
Бијаше ли то мјесечина плава,
ил' у јесен обојени дани?

Ко те скова тако нагу?
Ко ти живот бони даде?
Пружи ли ти ико руку,
даде ли ти трачак наде?

У коју те бездан затријеше,
ох! ти сновопојко јадна моја!
У ком ће цвијету гробље
да ти опјева сестрица твоја?

ИЛУЗИЈЕ

Недостаје ми илузија тебе
и сви снови исплетени тек
од нити, оних скорјелих,
недостајеш ми ти, тако далек.

И у груди своје да те кујем,
док уздаси срца трају још,
мене пјесма само љубити зна
и удјелити ми среће златан грош.

И по облацима да те сликам,
док кише не престају ни сад,
ти нећеш познати никад мене,
јер скриће ме сиротиња и глад.

Наћи ме нећеш никад моћи,
јер у пјесмама само живим ја,
гдје дубину видиш сваку
исплетену од снова и илузија.

СУЖАЊ

Ту на зеници ока твога милог
ја крадем бисере уснулих суза,
испод капака ти снове кујем
пољима зеленим анђеоских муза.

На образима птице устрептјеле
у свакој пори гнијездо су свиле,
на изданку боном пјесмама их
буде горске у камену виле.

На длановима сужањ се буди
и милује ми увелу већ косу,
а на трепавицама пупољци рани
испијају планинску јутарњу росу.

О ПЕСНИКИЊИ

Сава Тепавчевић је рођена 3. новембра 1995. године у Требињу. По образовању је дипломирани професор језика и књижевности. Завршила је студије на Филолошком факултету у Београду.

Детињство је провела у селу Казанци, надамак Гацка у Херцеговини, где се вратила након завршених студија.

Поезију обављује на порталима и у часописима за књижевност.